Tuli vastaan tumma poika
nappisilmä nuorukainen
hetken katsee t kohtasivat
silmät toisensa tapasi.
Heti järkeni jätätti
älyni lomalle lähti
sydän sykki heikkopäinen
pumppu puski kuin paraskin.

Sanoiko mitä, sanoiko?

Ei sillä mitään väliä
riitti silmien puhelu
 piisasi hymyn tapainen.

Avioon menimme sitten
napsautimme naimakaupat
alkoi tuttu tuo tarina
vaimon messu miehellensä:
Puhuisit jotain minulle
 puolikin sanaa sanoisit!
Edes voisit suun avata
heilutella huuliasi
herkkua murutkin mulle
palat pienetkin parasta.

Päpätin mä päivät pitkät
itkeskelin iltojani
valittelin vuosikaudet
kymmenetkin kailottelin.

Hyvinhän kävikin tässä
eipä ensinkään pahasti:
Minulla kehittyi kieli
liukkaaksi ja letkeäksi.
Olen oppinut jotakin
turhaan en ole elänyt!
Viisastuinhan vanhetessa:
Mitä miehen mykkyydestä
hiljaisuudesta hätäilen
kun ei suutu mun satuihin
tympeenny tarinoihini
se vähäpuheinen Väinö
sanomaton sankarini!

Väinön vastaus vaimollensa:

Elämätä Lempin kanssa

Tuli tyttö tähtisilmä
tosi nätti neitokainen.
Katsoi silmiin kaihoisasti
räpsytteli ripsiänsä.
Oli oikeaa tekoa,
varsin vaimoksi sopiva.

Se oli minun menoa
tämän kundin kuljetusta.
Uskoin: alkoi autuuteni
onni kohdalle kolahti.

Mitä siinä miettimistä
pohdintaa pojalla tällä.
Eikun häiden hankinnaksi
käyntiin kaikki kuulutukset.

Alkoi arki jo avion
pienet piltit pirtin täytti.
Minne häipyi hellijäni
sulostuttaja katosi?
Joko muuttui mammaseksi
tupaani tuli pomoksi?

Oli metsään se menoa
syyttä suolla suksimista:
Hän kaipasi kumppania
juttuseuraani janosi.
Omaani minä odotin
kadonnutta kainalosta.
Puhumatta siis pyhästi
lausuntoja laatimatta.

Jo on tultu tänne asti
kurssit käyty kunnolliset.
Opittu jo oikeasti:
tunteelliset, tarpeelliset,
kaikki kulkevat mukana
repussamme reissun päällä.
Näin me rikkaiksi tulimme,
siis minä ja Lempi-vaimo,
korvaamaton kainalossa.